

Arrest

nr. 246 121 van 15 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine een Hazara te zijn en aanhanger van het Ismailigeloof. Tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u afkomstig te zijn uit Waghiri in het district Gizab van de provincie Uruzgan, en daar ook altijd te hebben gewoond. U had zeven jaar scholing gevolgd. U verliet volgens deze verklaringen Afghanistan omdat uw vader, die als commandant voor de partij Hezb-e- Wahdat werkte, elf jaar eerder door de taliban werd vermoord. Acht jaar later kwamen talibanleden naar uw huis die de wapens zochten die uw vader voor hen had

verborgen. Toen ze deze niet vonden staken ze uw huis in brand. Verschillende maanden nadien raakte uw broer vermist. Uw moeder werd nadien ten huwelijk gevraagd door een dorpeling die een talibanaanhanger was. Uw moeder weigerde met hem te trouwen, waarna deze dorpeling ermee dreigde u te rekruteren voor de taliban. Uw moeder bleef het huwelijk afwijzen en stuurde u uit voorzorg naar uw oom in Iran. Uw oom raadde u af om in Iran te blijven en regelde uw verdere reis naar Europa. Kort nadien verliet u Iran. Na een reis van ongeveer een maand bereikte u België op 4 november 2015. U diende een **eerste verzoek** om internationale bescherming in op 5 november 2015 en verklaarde hierbij minderjarig te zijn. U vreesde vermoord te zullen worden door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. U legde geen documenten neer ter staving van uw eerste verzoek.

Op 7 juni 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven en het in het district Gizab (dat het CGVS tot de provincie Daykundi rekende) geen situatie van veralgemeend willekeurig geweld werd vastgesteld. U diende beroep in tegen deze beslissing. Op 13 december 2018 oordeelde de RvV dat uw asielmotieven ongeloofwaardig zijn. Evenwel vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS aangezien er geen afdoende informatie was toegevoegd betreffende de actuele veiligheidssituatie in Gizab. Op 15 mei 2018 nam het CGVS een nieuwe beslissing, waarbij u opnieuw de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming geweigerd werden. Deze beslissing werd door de RvV op 2 juli 2018 bevestigd. Uw cassatieberoep bij de Raad van State werd op 13 maart 2019 verworpen. Op 30 november 2017 werd van rechtswege de voogdij over u beëindigd.

U keerde na de weigeringsbeslissing van het CGVS niet naar Afghanistan terug maar was vertrokken naar Frankrijk waar u verschillende maanden op straat leefde. Nadien keerde u naar België terug. Op 28 maart 2019 diende u hier een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. Op 28 juni 2019 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek ontvankelijk aangezien u nieuwe verklaringen aflegde. U werd op 1 augustus 2019 gehoord door het CGVS. Uw vader was al gehuwd voor hij met uw moeder huwde. U heeft twee halfbroers en een zus: S.(...) H.(...) is al twintig jaar vermist, M.(...) H.(...) en S.(...) wonen in Kabul. Daarnaast hebt u nog drie volle broers die in Kabul wonen. Uw vader was wel commandant bij Hezb-e-Wahdat zoals u tijdens uw eerste verzoek beweerde, maar werd niet gedood. Jullie verhuisden jaren geleden naar de stad Kabul toen uw vader in Gizab problemen kreeg wegens zijn Wahdat-betrokkenheid. U bleef in Kabul wonen tot uw vertrek uit Afghanistan. U ging tot de zevende graad naar school en hielp nadien uw vader in diens voedingswinkel. U verliet Afghanistan omdat u problemen kreeg met de familie van een jongen genaamd J.(...), en met de politie. U had J.(...) leren kennen in de winkel, hij kwam af en toe een drankje halen maar betaalde niet. Uiteindelijk, toen bleek dat J.(...) u nooit zou kunnen betalen, zette u hem onder druk om seks met u te hebben. Jullie hadden één keer seksuele betrekkingen in een publieke hamam. U kweet zijn schulden weg en betaalde hem ook nog 200 afghani. U had voordien al één keer tegen betaling seks gehad met een andere jongen. De tweede keer hadden jullie seks in J.(...) zijn huis. U had de gordijnen gesloten en luide muziek opgezet, maar een buurvrouw betrapte jullie op heterdaad. De vrouw tierde dat ze het aan de moeder van J.(...) zou vertellen, J.(...) liep achter haar aan. U maakte van het moment gebruik om te ontsnappen en liep naar uw vriend S.(...). U vertelde hem alles wat er gebeurd was. Later die dag kreeg u telefoon van uw woedende moeder die zei dat de politie u zocht. U was radeloos en zette uw telefoon af. S.(...) raadde u aan naar Iran te vluchten omdat u riskeerde te worden gestenigd door buurtbewoners of vermoord door de familie van J.(...). Die avond vertrok u nog naar Nimroz met de smokkelaar. In Iran belandde u eerst bij smokkelaars. U had toen een laatste keer contact met uw vader. Hij beledigde u en zei dat hij niks meer met u te maken wil hebben omdat u schande had gebracht over de familie. Uw oom aan moeders zijde die in Iran woonde regelde uw verdere reis. U had contact met uw moeder en vernam dat uw vader de dag na uw vertrek was opgepakt door de politie. Hij werd de dag nadien vrijgelaten op voorwaarde dat hij u zou aangeven. De dag dat u ontsnapte kwam de politie een oproepingsbrief afgeven aan uw moeder. U werd verdacht van verkrachting. J.(...) had valselijk verklaard dat u hem met een mes had bedreigd. De broers van J.(...) kwamen bedreigingen uiten tegen u en vielen de dag na uw vertrek uw vaders winkel aan. Tien maanden voor het persoonlijk onderhoud was uw broer Ali Hassan aangevallen door onbekenden met een mes. De politie zou een onderzoek doen maar tot nu toe is er geen resultaat. De politie zou ook nog steeds naar u op zoek zijn. Uw moeder krijgt van uw vader verwijten dat het haar schuld is dat u problemen hebt, ze werd door hem mishandeld. U vreest bij terugkeer voor uw leven. Verder vreest u de algemene onveiligheid in het land en geeft u aan intussen al meerdere jaren niet meer in Afghanistan te zijn en een leven te hebben opgebouwd elders.

U legde volgende documenten neer: een originele taskara met vertaling, een persoonlijke verklaring van een begeleider van een opvangcentrum, een oproepingsbrief van de politie met vertaling (19/06/1394, omgezet naar de westerse kalender 10 september 2015), een psychisch attest dd. 25/06/2019, een

enveloppe, originele foto's van uw vriend J.(...), foto's van uzelf in Afghanistan, foto's van uw familieleden, en foto's van uzelf in Iran bij uw oom. Uw advocaat stuurde op 27 augustus 2019 opmerkingen door op het verslag van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat er in uw geval sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

U haalt aan dat u vreest gedood te worden door de familie van de minderjarige J.(...) of gestenigd te worden door plaatselijke bewoners of de politie, omdat u verdacht wordt van de verkrachting van J.(...). U zou tijdens seksuele handelingen met J.(...) betrappt zijn door diens buurvrouw, waarna J.(...) en zijn moeder klacht tegen u indienden voor verkrachting. J.(...) zou aan de politie gezegd hebben dat u hem had bedreigd met een mes, terwijl de seks volgens u plaatsvond met toestemming van J.(...) (CGVS p. 12-13). Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit motief niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. De reden waarom de politie u zou willen oppakken en verder laten vervolgen is immers omwille van een klacht na een zedenmisdrif. Of de klacht gegrond is of niet is iets wat verder moet worden uitgezocht door de politieke en gerechtelijke autoriteiten. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van een van de gronden vermeld in de Vluchtelingenconventie vervolgd zou worden, het gaat hier louter om feiten van gemeenrechtelijke aard, waarbij eender wie die dergelijke feiten pleegt vervolging riskeert volgens de Afghaanse strafwet. Bovendien geeft u zelf nog aan in België geen seksuele betrekkingen meer te hebben gehad met mannen, immers, het leidde tot veel problemen voor u en uw familie in Afghanistan, dus waarom zou u dit nog willen doen (CGVS p. 14). U geeft bovendien ook aan een Afghaans meisje als vriendin te hebben gehad in België.

Evenmin zijn er redenen om u omwille van deze motieven de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan gezien er ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven.

Ten eerste dient te worden vermeld dat u deze feiten pas hebt aangehaald tijdens een tweede asielerzoek, nadat uw eerste verzoek volledig werd behandeld en afgesloten met een weigeringsbeslissing, zowel door het Commissariaat-generaal als door de beroepsinstanties. U gevraagd waarom u deze feiten pas hebt aangehaald tijdens een tweede verzoek verklaarde u dat het u zwaar viel om te praten over de feiten die de aanleiding vormden tot uw vlucht, dat u nog jong was (toen 16 jaar), en dat u hierover niet kon praten met andere Afghanen (CGVS p. 2). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat schaamtegevoelens een rol kunnen spelen in het verzwijgen van deze motieven, en voor het feit dat u inderdaad jong was op dat moment, dient toch te worden benadrukt dat van een verzoeker kan verwacht worden dat deze van in het begin van de asielerprocedure volledige, waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt omtrent de motieven waarop deze zich baseert voor zijn verzoek. U was dan inderdaad wel redelijk jong, toch had u op het moment van uw eerste verzoek al een zekere maturiteit aangezien u geen kind maar was, maar wel een adolescent die toch over een zekere bewustwording beschikt. Bovendien bent u in de loop van uw eerste asielerprocedure ook meerderjarig geworden, namelijk op 30 november 2017. Desondanks werd

nergens tijdens de beroepsprocedure opgeworpen dat u om andere motieven dan deze aangehaald voor DVZ en het CGVS Afghanistan zou ontvlucht zijn. Het feit dat deze motieven pas in een tweede asielerzoek worden aangehaald, terwijl u hiervoor onvoldoende aannemelijke verklaringen kan bieden, brengt de geloofwaardigheid van de nieuw aangehaalde motieven al in het gedrang. Gezien uw eerdere leugenachtige verklaringen omtrent uw plaats van verblijf, familiesamenstelling en situatie van uw familieleden en asielmotieven kan het voordeel van de twijfel niet meer op u worden toegepast.

Het is verder weinig geloofwaardig dat u en J.(...) het risico zouden genomen hebben seksuele betrekkingen te hebben in zijn woning (CGVS p. 12-14). Het zou de tweede keer zijn geweest dat jullie seks hadden toen de buurvrouw jullie betrapte. De eerste keer deden jullie dit in een publieke hamam, eveneens een risicovolle plaats aangezien eender wie er binnen kon (CGVS p. 11). U had die tweede keer de gordijnen gesloten en luide muziek opgezet, toch werden jullie door een buurvrouw betrapt, die zomaar het huis kon binnenkomen (CGVS p. 12-13). Immers was J.(...) de deur weer vergeten te vergrendelen toen hij iets op de gang moest nemen. U had ook niet gezien dat hij de deur niet weer had gesloten aangezien u aan de computer zat. Er kan echter in deze omstandigheden worden aangenomen dat jullie meer voorzichtigheid aan de dag zouden leggen. Jullie wisten allebei dat seks onder mannen verboden is in Afghanistan. Hoewel er niemand van zijn familie thuis was, kan aangenomen worden dat jullie zeer voorzichtig te werk zouden gaan omdat het risico op betrapping altijd bestaat, zeker gezien het blijkbaar een gewoonte was dat de burens, die blijkbaar een deel van de woning van J.(...) huurden, het huis van J.(...) zomaar in- en uitkwamen. U geeft aan er niet te hebben op gelet, dat u jong was, dat u nooit eerder problemen kende met de politie (CGVS p. 14). Dit zijn echter geen afdoende verklaringen gezien de culturele en maatschappelijke context. Er kan dan ook maar weinig geloof worden gehecht aan het stereotiepe relaas van betrapping dat u brengt.

Verder is het opmerkelijk dat de moeder van J.(...) en J.(...) zelf klacht zijn gaan indienen bij de politie wegens verkrachting (CGVS p. 13). Immers kan men aannemen dat in de Afghaanse cultuur, waarbij seks onder mannen en seks onder niet-gehuwde personen sowieso een groot taboe is, men niet snel naar de autoriteiten zal stappen om dergelijke klacht in te dienen. Immers bestaat steeds het risico dat het slachtoffer, zeker wanneer het een vrouw betreft maar ook niet alleen in die situatie, niet geloofd zou worden, ook al zou J.(...) dan beweerd hebben dat u een mes had en hem bedreigde. Dat men in die maatschappelijke en culturele context zelf de stap zet om naar de autoriteiten te stappen en zichzelf eventueel in moeilijkheden zou brengen door ook een beschuldiging te riskeren van zedenfeiten is weinig aannemelijk. Daarnaast blijkt uit objectieve informatie dat zogenaamde 'dancing boys' ook op sociaal vlak zwaar te lijden hebben onder het stigma en bijvoorbeeld veel moeite hebben later om een huwelijkspartner te vinden. Deze démarche door de familie is dan ook weinig realistisch. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratief dossier. Het is trouwens in de eerste plaats opmerkelijk dat J.(...), weliswaar na enige druk van uw kant, instemde met het hebben van seks met u in ruil voor de drankjes en andere spullen die hij uit uw winkel meenam maar niet kon betalen (CGVS p. 10). Blijkbaar kostte het u ook niet zoveel moeite om hem te overtuigen aangezien u hem zei seks te hebben en u, toen hij daarop niks zei, zijn arm vastnam en hem meeleidde naar de badkamer (CGVS p. 10). Gezien de schaamte en het taboe dat rond seks hangt in Afghanistan is het enigszins merkwaardig dat J.(...), die tenslotte maar een jaar jonger was dan u, niet op een andere manier probeerde zijn schulden aan u terug te betalen. Ook bent u vaag in wat er verder met J.(...) of zijn familie gebeurd is. Gevraagd waar J.(...) nu is zegt u het niet te weten en als u het uw familie vraagt dat ze dan zeggen dat ze hem niet vaak buiten zien (CGVS p. 10). Verder gevraagd of hij nog in Kabul woont zegt u dan dat ze het huis verlaten hebben en elders in Kabul wonen (CGVS p. 10). Blijkbaar bent u niet op de hoogte of de klacht tegen u wegens verkrachting voor J.(...) eventuele juridische gevolgen had.

Verder dient een discrepantie te worden vastgesteld tussen uw verklaringen en de voorgelegde oproepingsbrief van de politie. Volgens uw eigen verklaringen zou de politie de oproepingsbrief aan uw familie hebben afgegeven toen ze naar u op zoek waren (CGVS p. 13, 7). Uit de vertaling van het document blijkt echter dat het een brief is gericht van de ene politiedienst aan de andere, een intern document dus, dat niet zomaar aan burgers zal worden afgegeven. Het is dan ook opmerkelijk dat uw familie wel dergelijk document in handen zou hebben gekregen. Het is overigens het enige bewijsstuk van de problemen die u nu aanhaalt. Andere bewijzen van de (valse) beschuldiging en van het feit dat de politie u nog zou zoeken legt u niet voor.

Er dient ook te worden vastgesteld dat uw ontsnapping en reis wel heel snel geregeld bleken en dat u hiervoor de nodige hulp vindt bij uw eigen verwanten, wat opmerkelijk is. U kon van de verwarring gebruik maken toen de buurvrouw aan het roepen was en J.(...) aan het wenen was om weg te lopen naar een vriend (CGVS p. 9). Vervolgens hebt u daar contact met uw moeder die zeer kwaad is op u

(CGVS p. 9). Diezelfde avond nog reist u met S.(...) naar Nimroz waar jullie de smokkelaar ontmoetten. Tien dagen nadien was u in Iran bij smokkelaars, waar u contact had met uw vader, die razend was op u en u verstootte (CGVS p. 9). Nog eens vijf dagen nadien hebt u plots contact met uw oom, een broer van uw moeder, die hoewel ook hij van alles op de hoogte is en alles afkeurt toch bereid is u verder te helpen door uw reis naar Europa te betalen (CGVS p. 9). U beweert dan wel dat de relatie met uw oom niet zo goed is, maar desondanks hebt u blijkbaar nog regelmatig contact met hem en met uw moeder en een broer (CGVS p. 15). Er kan dan nog eventueel worden aangenomen dat uw moeder en oom u zo snel mogelijk het land uit hielpen om ook voor hen de schade te beperken, echter is het onduidelijk waarom ze na de schande die u over de familie hebt gebracht nog regelmatig contact met u willen hebben. Zeker wat uw moeder betreft, die blijkbaar zelf mishandeld werd door uw vader wegens haar hulp en contacten met u, is het opmerkelijk dat ze toch nog het risico neemt contact te houden met u.

Uw verklaring de algemene onveiligheid in Afghanistan te vrezen volstaat evenmin om aanspraak te maken op een beschermingsstatus (CGVS p. 10). U dient uw vrees voor vervolging of reële schade in concreto aan te tonen, iets wat u niet doet. Daarnaast haalde u aan al lang in Europa te leven en hier een leven te hebben opgebouwd. Ook dit volstaat niet als motief om aanspraak te maken op een beschermingsstatus. Hoewel u minderjarig was bij aankomst woonde u het grootste deel van uw jeugd in Kabul stad. Bovendien gaat uw verklaring hier niet verder dan algemene zaken en toont u nergens in concreto aan op welke manier u veranderd bent door uw verblijf in Europa, en in die mate dat een terugkeer naar Afghanistan voor u onmogelijk is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u het CGVS niet hebt kunnen overtuigen van uw vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze gezien voorgaande vaststellingen de appreciatie van het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas herstellen. De taskara dient louter ter staving van uw identiteit. De foto's van uzelf, uw familieleden, uw oom en J.(...) zijn slechts momentopnames en bewijzen verder niets. Aan privé-foto's kan weinig bewijswaarde worden gehecht gezien ze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. De brief van de politie werd hierboven besproken. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper van authentieke te onderscheiden, ook niet door gedegen experts.

Wat betreft het door u voorgelegde psy-atteest, dient te worden gesteld dat dit geen ander licht werpt op de inschatting van uw asielmotieven. Ondanks de inhoud van het atteest dient na analyse van het verslag van het persoonlijk onderhoud te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er dient dan ook te worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze uw asielrelaas te verdedigen. Dit atteest geeft geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Er is dan ook geen enkele indicatie dat u moeilijkheden zou hebben op cognitief niveau of dat deze een verklaring zouden bieden voor de boven aangehaalde argumenten. Dit atteest vermag dan ook geenszins uw geloofwaardigheid te herstellen. Ten tweede mag verwezen worden naar de algemeenheid van dit atteest, dat geen uitspraak doet over een eventuele diagnose. Dit atteest werpt dan ook geen ander licht op uw asielmotieven.

De opmerkingen op het persoonlijk onderhoud doorgestuurd door uw advocaat betreffen slechts kleine aanpassingen in het verslag en wijzigen voorgaande vaststellingen niet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin

van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse

provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te

kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar psychologische problemen dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De aangehaalde psychische problemen (in casu slaapproblemen, zwarte gedachten en flashbacks) zijn immers niet dermate ernstig waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het louter melden van psychische problemen volstaat aldus niet om persoonlijke omstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aan te tonen. Deze problemen moeten een zekere ernst tonen waaruit blijkt dat u een verhoogd risico zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat er in uw geval sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

U haalt aan dat u vreest gedood te worden door de familie van de minderjarige J.(...) of gestenigd te worden door plaatselijke bewoners of de politie, omdat u verdacht wordt van de verkrachting van J.(...). U zou tijdens seksuele handelingen met J.(...) betrappt zijn door diens buurvrouw, waarna J.(...) en zijn moeder klacht tegen u indienden voor verkrachting. J.(...) zou aan de politie gezegd hebben dat u hem had bedreigd met een mes, terwijl de seks volgens u plaatsvond met toestemming van J.(...) (CGVS p. 12-13).

(...)

Evenmin zijn er redenen om u omwille van deze motieven de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan gezien er ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven.

Ten eerste dient te worden vermeld dat u deze feiten pas hebt aangehaald tijdens een tweede asielverzoek, nadat uw eerste verzoek volledig werd behandeld en afgesloten met een weigeringsbeslissing, zowel door het Commissariaat-generaal als door de beroepsinstanties. U gevraagd waarom u deze feiten pas hebt aangehaald tijdens een tweede verzoek verklaarde u dat het u zwaar viel om te praten over de feiten die de aanleiding vormden tot uw vlucht, dat u nog jong was (toen 16 jaar), en dat u hierover niet kon praten met andere Afghanen (CGVS p. 2). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat schaamtegevoelens een rol kunnen spelen in het verzwijgen van

deze motieven, en voor het feit dat u inderdaad jong was op dat moment, dient toch te worden benadrukt dat van een verzoeker kan verwacht worden dat deze van in het begin van de asielprocedure volledige, waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt omtrent de motieven waarop deze zich baseert voor zijn verzoek. U was dan inderdaad wel redelijk jong, toch had u op het moment van uw eerste verzoek al een zekere maturiteit aangezien u geen kind maar was, maar wel een adolescent die toch over een zekere bewustwording beschikt. Bovendien bent u in de loop van uw eerste asielprocedure ook meerderjarig geworden, namelijk op 30 november 2017. Desondanks werd nergens tijdens de beroepsprocedure opgeworpen dat u om andere motieven dan deze aangehaald voor DVZ en het CGVS Afghanistan zou ontvlucht zijn. Het feit dat deze motieven pas in een tweede asielverzoek worden aangehaald, terwijl u hiervoor onvoldoende aannemelijke verklaringen kan bieden, brengt de geloofwaardigheid van de nieuw aangehaalde motieven al in het gedrang. Gezien uw eerdere leugenachtige verklaringen omtrent uw plaats van verblijf, familiesamenstelling en situatie van uw familieleden en asielmotieven kan het voordeel van de twijfel niet meer op u worden toegepast.

(...)

Verder dient een discrepantie te worden vastgesteld tussen uw verklaringen en de voorgelegde oproepingsbrief van de politie. Volgens uw eigen verklaringen zou de politie de oproepingsbrief aan uw familie hebben afgegeven toen ze naar u op zoek waren (CGVS p. 13, 7). Uit de vertaling van het document blijkt echter dat het een brief is gericht van de ene politiedienst aan de andere, een intern document dus, dat niet zomaar aan burgers zal worden afgegeven. Het is dan ook opmerkelijk dat uw familie wel dergelijk document in handen zou hebben gekregen. Het is overigens het enige bewijsstuk van de problemen die u nu aanhaalt. Andere bewijzen van de (valse) beschuldiging en van het feit dat de politie u nog zou zoeken legt u niet voor.

(...)

Uw verklaring de algemene onveiligheid in Afghanistan te vrezen volstaat evenmin om aanspraak te maken op een beschermingsstatus (CGVS p. 10). U dient uw vrees voor vervolging of reële schade in concreto aan te tonen, iets wat u niet doet. Daarnaast haalde u aan al lang in Europa te leven en hier een leven te hebben opgebouwd. Ook dit volstaat niet als motief om aanspraak te maken op een beschermingsstatus. Hoewel u minderjarig was bij aankomst woonde u het grootste deel van uw jeugd in Kabul stad. Bovendien gaat uw verklaring hier niet verder dan algemene zaken en toont u nergens in concreto aan op welke manier u veranderd bent door uw verblijf in Europa, en in die mate dat een terugkeer naar Afghanistan voor u onmogelijk is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u het CGVS niet hebt kunnen overtuigen van uw vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze gezien voorgaande vaststellingen de appreciatie van het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas herstellen. De taskara dient louter ter staving van uw identiteit. De foto's van uzelf, uw familieleden, uw oom en J.(...) zijn slechts momentopnames en bewijzen verder niets. Aan privé-foto's kan weinig bewijswaarde worden gehecht gezien ze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. De brief van de politie werd hierboven besproken. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper van authentieke te onderscheiden, ook niet door gedegen experts.

Wat betreft het door u voorgelegde psy-attest, dient te worden gesteld dat dit geen ander licht werpt op de inschatting van uw asielmotieven. Ondanks de inhoud van het attest dient na analyse van het verslag van het persoonlijk onderhoud te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er dient dan ook te worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze uw asielrelaas te verdedigen. Dit attest geeft geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Er is dan ook geen enkele indicatie dat u moeilijkheden zou hebben op cognitief niveau of dat deze een verklaring zouden bieden voor de boven aangehaalde argumenten. Dit attest vermag dan ook geenszins uw geloofwaardigheid te herstellen. Ten tweede mag verwezen worden naar de algemeenheid van dit

attest, dat geen uitspraak doet over een eventuele diagnose. Dit attest werpt dan ook geen ander licht op uw asielmotieven.

De opmerkingen op het persoonlijk onderhoud doorgestuurd door uw advocaat betreffen slechts kleine aanpassingen in het verslag en wijzigen voorgaande vaststellingen niet.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker voert ter weerlegging van de motivering dat hij pas bij zijn tweede verzoek om internationale bescherming zijn vrees voor vervolging omwille van seksuele betrekkingen met een jongen aanbracht, aan dat hij het zwaar vond om hierover te praten, dat dit veel schade zou toebrengen aan zijn persoon en dat hij heel jong was toen de feiten zich afspeelden (15 jaar) en toen hij hierover in België werd gehoord (16 jaar), dat hij zich schaamt en schuldig voelt en het voor hem extra moeilijk was om hierover te praten met een Afghaanse tolk en dit onder verwijzing naar het rapport “Beyond Proof” van UNHCR. Volgens verzoeker vormen de zeer homofobe context in Afghanistan en de negatieve reacties van anderen waaronder zijn vader, bijkomende drempels om zijn werkelijke relaas te vertellen en dit zeker in het bijzijn van een Afghaanse tolk.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming om welbepaalde redenen, zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland en deze redenen kenbaar maakt. Het laattijdige verzoek om internationale bescherming omwille van het hebben van seksuele betrekkingen in Afghanistan van verzoekende partij stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekende partij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Hoewel verzoekers leeftijd en het hebben van enige schaamte nog zou kunnen verklaren waarom hij onmiddellijk bij aankomst in België mogelijks enige schroom had om hierover te verhalen, vormt dit geenszins een afdoende uitleg voor het feit dat hij deze elementen niet (veel) eerder aanbracht voor de Belgische asielinstanties in de loop van de procedure.

Verzoeker diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 5 november 2015 en verklaarde hierbij minderjarig te zijn. Verzoeker uitte toen de vrees vermoord te zullen worden door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Op 7 juni 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielmotieven en in het district Gizab geen situatie van veralgemeend willekeurig geweld werd vastgesteld. Verzoeker diende beroep in tegen deze beslissing. Op 30 november 2017 werd van rechtswege de voogdij over hem beëindigd. Op 13 december 2018, toen verzoeker inmiddels meerderjarig geworden was, oordeelde de Raad eveneens dat zijn asielmotieven ongeloofwaardig zijn. Evenwel vernietigde de Raad gedeeltelijk de voormelde beslissing aangezien er geen afdoende informatie was toegevoegd betreffende de actuele veiligheidssituatie in Gizab. Op 15 mei 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing, waarbij verzoeker opnieuw de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming geweigerd werd. Deze beslissing werd door de Raad op 2 juli 2018 bevestigd. Verzoekers cassatieberoep bij de Raad van State werd op 13 maart 2019 verworpen.

Hieruit blijkt dat verzoeker reeds eerder mogelijkheden heeft gehad om de ware toedracht van de zaak uit de doeken te doen. Het is immers zo dat verzoekers initiële asielrelaas door de Raad ongeloofwaardig werd bevonden op 13 december 2018, maar de beslissing vernietigde voor zover verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker diende opnieuw beroep in tegen de beslissing die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarop nam en verscheen nogmaals voor de Raad, doch handhaafde nog steeds zijn initiële asielrelaas.

Het feit dat verzoeker, zelfs na drie jaar nadat hij zijn eerste verzoek om internationale bescherming indiende en hij reeds de bevestiging had gekregen dat zijn initiële asielrelaas terecht ongeloofwaardig werd geacht en hij inmiddels meerderjarig was geworden, geen open kaart speelt, maakt dat zijn gedrag

bezwaarlijk kan getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Redelijkerwijze mocht worden verwacht dat verzoeker, zo hij ingevolge de seksuele betrekkingen die hij had met een jongen problemen vreesde, in de loop van de procedure hiervan melding zou hebben gemaakt. Overigens geeft verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming op 1 augustus 2019 aan dat hij eerder niet de waarheid heeft verteld, omdat hij dacht dat zijn problemen in België op dezelfde manier als in Afghanistan zouden beoordeeld worden. Het kan niet worden aangenomen dat verzoeker gedurende zijn verblijf van drie jaar en een half zich niet bewust werd van het feit dat in België op het hebben van seksuele betrekkingen met een jongen geen taboe rust en al zeker geen strafrechtelijke betegeling voorhanden is.

Waar verzoeker aangeeft dat ook schaamte een negatieve impact heeft op het weergeven van het vluchtrelaas, wijst de Raad erop dat het beschermingsverzoek op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een beschermingsverzoek geschiedt in vertrouwen en "*schaamte*" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het vluchtrelaas mee te delen en zeker niet in het geval van verzoeker die nadien geruime tijd heeft gehad om in te zien dat er in België op een geheel andere manier dan in Afghanistan wordt omgegaan met homoseksualiteit en/of het hebben van seksuele betrekkingen met personen van hetzelfde geslacht en dit schaamtegevoel te overwinnen.

Verzoeker heeft overigens zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. Dat verzoeker na meer dan drie en een half jaar in België te hebben verbleven plots een ander asielrelaas voorhoudt en stelt ingevolge hiervan zijn land te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Verzoeker verwijst naar het psychologisch verslag waaruit zijn psychologische problemen waaronder zware emotionele blokkades blijken en meent dat dit verklaart waarom het voor hem niet evident is om over zijn problemen te spreken.

De Raad stelt vast dat moet worden opgemerkt dat hierin verzoekers klachten worden beschreven en melding gemaakt wordt van het feit dat verzoeker in psychologische begeleiding is. Niettemin er gewag wordt gemaakt van het feit dat verzoeker lijdt aan een zwaar psychisch trauma en dat hij fysisch en psychisch werd bedreigd, blijkt niet op basis waarvan men tot een dergelijke vaststelling is gekomen. Bovendien wordt wat betreft de vermeende oorzaak van verzoekers klachten louter verwezen naar verzoekers eigen verklaringen. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze psychologische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Er wordt tevens gesproken over emotionele blokkades, maar er wordt verder geenszins toegelicht wat hieronder juist dient te worden begrepen noch op welke manier de door verzoeker aangegeven klachten zijn verklaringen zouden beïnvloed hebben.

Waar verzoeker wat betreft deze emotionele blokkades nog verwijst naar het feit dat hij tijdens het gehoor in tranen uitbarstte, stelt de Raad vast dat verzoeker emotioneel werd op het moment dat hij geconfronteerd werd met het feit dat hij ook in Frankrijk - waar hij naartoe ging nadat zijn verzoek om internationale bescherming in België werd afgewezen - gelogen had en dit wat betreft zijn geboortedatum (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 4). Een psychologisch attest waarin zonder meer sprake is van emotionele blokkades en het in tranen uitbarsten wanneer men geconfronteerd wordt met een leugen tijdens het persoonlijk onderhoud kan dan ook niet volstaan om te verschonen dat verzoeker drie jaar en een half geen enkele melding maakte van het door hem voorgehouden "ware" asielrelaas en vervolgens nog eerst naar Frankrijk trekt. Het argument in het verzoekschrift dat hij het tijdens het persoonlijk onderhoud verschillende malen moeilijk kreeg en emotioneel werd, vindt geen grondslag in de notities van het persoonlijk onderhoud.

Hierbij komt dan nog de vaststelling dat verzoeker blijkens zijn verklaringen eveneens heeft gelogen over zijn herkomst en verblijfplaats de laatste jaren voor zijn vertrek. Daar waar hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming nog stelde dat hij tot aan zijn vertrek in het district Gizab in de provincie Uruzgan heeft gewoond, wijzigde hij zijn verklaringen bij zijn tweede verzoek om internationale bescherming stellende dat hij en zijn ouders jaren geleden naar Kabul zijn verhuisd. De argumenten rond leeftijd, schaamte en schuldgevoelens volstaan niet ter verschoning van deze afwijkende

verklaringen omtrent zijn afkomst en profiel. Dergelijke vaststellingen bevestigen verzoekers gebrek aan oprechtheid des te meer.

Verder werd terecht een discrepantie vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en de voorgelegde oproepingsbrief van de politie. Volgens verzoekers eigen verklaringen zou de politie de oproepingsbrief aan zijn familie hebben afgegeven toen ze naar hem op zoek waren (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Uit de vertaling van het document blijkt echter dat het een brief is gericht van de ene politiedienst aan de andere; een intern document dus, dat niet zomaar aan burgers wordt afgegeven. Het gegeven dat verzoeker volhoudt dat zijn familie dit document - dat overigens het enige bewijsstuk is van de problemen die hij bij zijn tweede verzoek om internationale bescherming aanhaalde - wel in handen zou hebben gekregen, zonder enige verklaring te bieden voor de gedane vaststelling, bevestigt nogmaals verzoekers gebrek aan geloofwaardigheid en oprechtheid.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde seksuele betrekkingen met een jongen en de aangevoerde, hieruit voortgesproten problemen en vrees voor vervolging of risico op ernstige schade.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale

gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode

werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar psychologische problemen dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De aangehaalde psychische problemen (in casu slaapproblemen, zwarte gedachten en flashbacks) zijn immers niet dermate ernstig waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het louter melden van psychische problemen volstaat aldus niet om persoonlijke omstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aan te tonen. Deze problemen moeten een zekere ernst tonen waaruit blijkt dat u een verhoogd risico zou lopen.”

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande pertinente vaststellingen.

Verwerende partij brengt per aanvullende nota recente informatie bij over de veiligheidssituatie in de stad Kabul met de COI Focus, “Afghanistan: Security situation in Kabul City” van 8 april 2020.

De algemene informatie aangehaald in onderhavig verzoekschrift is deels dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kabul is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier aanwezige informatie. De door verzoeker bijgebrachte informatie is dan ook niet van aard een ander licht te werpen op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering.

Verzoeker geeft te kennen dat hij een "Ismaeli Hazara" is en verwijst naar de "*UNHCR Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 waar onder "risicoprofiel" expliciet Hazaras worden vermeld alsmede naar het rapport "*On the return of Hazara's to Afghanistan*" over het risico dat Hazara's lopen. Verzoeker stelt voorts dat het UNAMA special rapport "*Increasing harm of Afghan civilians from the deliberate and indiscriminate use of improvised explosive devices*" van oktober 2018 erop wijst dat IED aanvallen specifiek gericht zijn op sjiitische moslims zoals hijzelf. Volgens verzoeker blijkt hieruit dat hij, als Ismaili Hazara, in vergelijking met een ander persoon een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Kabul.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De rapporten die verzoeker bijbrengt omtrent de situatie van Hazara's en sjiieten in Afghanistan zijn algemeen van aard doch doen geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Verzoeker toont hiermee niet aan dat hij hierdoor persoonlijk, in de stad Kabul een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er persoonlijke omstandigheden zijn die maken dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF